

Pekka Juntunen

Ruska Koillismaassa

Ruska Koillismaassa

Kiitokset Ursa ry, Jaakko Visuri, auringonpimennys Pohjois-Suomessa

Pekka Juntunen

RUSKA KOILLISMAASSA

© 2018 Juntunen, Pekka

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-568-928-3

ENSIMMÄINEN LUKU

1.

Auto, jonka peräosa on vuorattu puupaneeleilla, on lähtenyt Oulujoelta lauantaiaamuna varhain ja on matkalla Taivalkoskelle. Autoa ajaa Pauli. Matka taittuu hyväksi lanattua soratietä pitkin kohtalaisella nopeudella. Kiimingissä ylitetään Iijoki. Tie on alkumatkasta suhteellisen tasainen ja ennen Pudasjärven keskustaa on tien kahdenpuolen laakeita suoalueita. Taipaleenharjussa seisovat vanhat tuulimyllyt, siivet pysähtyneinä, paikoillaan. Kurenalan jälkeen maisema muuttuu mäkisemmäksi. Joidenkin mäkien päältä näkyy etäällä siintäviä, sinertäviä vaaroja. Tien oikealla puolella vilistävät ohi puhelinpylväät, joiden yläosassa näkyvät puhelinlangat roikkuvat hieman pylväiden välillä. Parin tunnin ajomatkan jälkeen tulee vastaan oikealle puolelle osoittava tienviitta, Parviainen 6. Auto kääntyy viitan osoittamaan suuntaan ja jatkaa matkaa hieman hitaammin. Auto nostattaa kapealla soratiellä taakseen paksun pölypilven. Muutaman tiukan mutkan kohdalla auto jarruttaa nopeuden lähes kävelyvauhdiksi. Tien molemmin puolin on asutun näköisiä taloja, joista useimmat ovat harmaaseinäisiä. Monella pihalla koira säntää kopistaan haukkumaan tiellä kulkevaa autoa. Lopulta auto hiljentää vauhtia ja kääntyy vasemmalle, kapealle pihatielle, jota reunustavat kahden puolen kaivetut ojat, joiden vieressä kasvaa joitain pieniä koivuja ja pajupensaita. Loppumatkan tietä reunustaa molemmin puolin

harmaantuneista rimoista kasattu pystyaita, jonka päässä oleva rimalaudoista tehty veräjä pitää käydä avaamassa. Auto pysähtyy pihamaalle ja Pauli toteaa sammutettuaan auton:

- No niin, päästiinhän sitä perille. Nouskaahan ulos autosta.

Pekka kipuaa autosta viimeisenä ja katselee hiljaisena pihapiiriä.

Suoperä, karttanimeltään Suoperänkangas, on talo lijoen törmällä, Taivalkoskella Jurmun kylän Parviaisessa. Talo on hirsinen, ulkovuorattu pystyrima-laudoituksella ja maalattu valkomullalla. Katto on puoliksi harmaasta huovasta ja toinen puoli on katettu päreillä. Katolla kohoaa kolme savupiippua, joista pärekattoisen kamaripuolen piipussa on kolme hormia.

Taloa asuttavat Eetu, Kirsti ja Jorma, ja nyt tämän jälkeen myös Pekka, sekä Eetun isä Janne, joka on puoliksi halvaantunut ja viettää suurimman osan päivistä omassa kamarissaan vuoteella maaten. Eetun äiti, Maria, on kuollut, samoin Eetun vanhin sisar, Eeti-Maria. Hän oli menehtynyt neljätoistavuotiaana lentävään keuhkotautiin.

Pekka on menossa ensimmäiselle luokalle kansakouluun, Jorma on pari vuotta nuorempi.

Talossa on erikoisen mallinen porstua. Samanlainen löytyy kirkonkylältä Jalavan kauppakartanon matkalaisten pirtistä. Kapeiden pariovien yläpuolella oleva osa levenee kaartuen nurkista ylöspäin. Pariovien kahtapuolen on pikkuruutuiset akkunat. Ovesta sisään astuessa vasemmassa reunassa on muutama porrasaskelma ja ovi, jonka takaa nousevat portaat porstuan vintille ja ullakolle. Portaiden alla on kahverikomero, jossa säilytetään ruokatarvikkeita. Porstuasta mennään eteiseen, josta vasemmalle avautuu ovi hirsiseinäiseen pirttiin, jonka seiniä kiertävät kiinteät penkit. Akkunat ovat kolmella seinällä ja niissä roikkuvat raidalliset

salusiinit, jotka on pujotettu akkunan kahden puolen hirsineinään lyötyjen rautanaulojen väliin pingotettuun lankaan. Pirtissä on pöytä kaksine penkkeineen, oven pielessä höyläpenkki ja molemmissa peränurkissa seinällä nurkkakaapit. Toisessa niistä on erilaisia työkaluja ja toisessa Kirsti säilyttää ompelutarvikkeita. Radio on peräseinän akkunan vieressä olevalla hyllyllä. Päätyakkunan toisella puolella raksuttaa seinäkello, jonka heiluri heilahtelee tasaisesti puolelta toiselle. Sen kaksi vasaraa lyövät kolmeen metallitankoon puolelta ja tasatunnein. Katossa roikkuu koudusta Tilley-lamppu. Pirttiä hallitsee iso uuni, jonka alaosa on verhoiltu pellillä ja yläosa on rapattu ja maalipintainen. Uunin etuosassa on kaksi luukkuja. Ylemmästä ladotaan halot lämmityksen aikana ja alhaalla oleva on tuhkaluukku, josta voidaan ottaa pois sinne valutettu hiilloksesta kertynyt tuhka. Uunissa on lisäksi kolme savupeltiä, joista laitimmaisat avataan lämmitettäessä, jotta savu menee hormiin uunin perällä olevista aukoista. Keskimäinen on holvipelti, joka avataan lämmityksen lopussa mahdollisen hääkäasun tuulettamiseksi ja hiiloksen loppuun palamisessa tulevan hajun poistamiseksi.

Eteisestä päästään suoraan keittiöön, jossa on hella, astiakaappi, pyöreä klaffipöytä peräseinällä akkunan edessä jakkaroineen ja halkolaatikko, jonka päällä vesisankko. Sankon reunasta kelluu veden pinnalla vaaleankellertävä emalinen vesikauha, jonka reunassa on vihreä rantu. Kauhasta erottuu musta täplä, joka on tullut, kun kauha on kolahtanut hellan valurautaisen kannen reunaan ja kauhasta on lohjennut pieni emalinpalanen. Pöydän yläpuolella katosta roikkuu öljylamppu, jossa on kuparinen säiliö valopetrolia varten ja kirkas lasinen putki, jonka sisällä palaa sukassa liekki. Lampussa on lisäksi metallinen kuoppa. Keittiöstä on ovi meijerikamariin, jossa ovat kirnu ja meijeri eli separaattori, maidon

käsittelyä varten. Peräseinällä on hylly, jossa säilytetään erilaisia taloustavaroita sekä jauhoja, riisiryinejä, mannaryinejä ja sokeria. Meijerikamarissa ei ole uunia, vaan se saa lämpöä jonkin verran viereisen kamarin uunin kyljestä. Varsinaisiin kamareihin mennään eteisestä oikealle ja niistä etummaisessa majoilee Janne-vaari. Vaarin kamarissa tuoksuu linimentti ja sylkykupissa pikanelli eli purutupakka. Vaari makaa leveässä päästävedettävässä sängyssä. Sängyn vieressä on tuoli, jonka päälle asetetaan ruokalautanen. Akkunan vieressä on ruskeaksi lakattu lipasto vetolaatikoineen. Seinällä on lasilla peitetty taulu, jossa lukee: ”Onneni on olla, lähellä Jumalaa.” Seinällä naulassa on leppalamppu.

Perällä on vielä kaksi kamaria, joista käytetään nimitystä keskikamari ja peräkamari. Kamarien seinät on vuorattu pinkopahvilla, jonka päälle on liimattu tapetti. Keskikamarissa on lipasto, pöytä ja sen ympärillä neljä tuolia. Seinän vieressä on pieni penkki, jonka päällä kasvaa ruukussa enkelinsiipi. Peräkamarissa on sivustavedettävä sänky, jossa nukkuvat Kirsti ja Eetu. Pojilla on omat vuoteensa.

Talo on ollut aikoinaan valtion metsätorppa, jonka Janne on lunastanut valtiolta veronluonteisina maksuina. Talon pirtti- ja keittiöpuoli on rakennettu sotien jälkeen, mutta kamaripään hirret ovat vanhempaa perua. Alkuperäisessä rakennuksessa on ollut kaksi huonetta, joista pirtin ovat muodostaneet nykyiset keski- ja peräkamarit. Meijerikamari ja vaarin kamari ovat olleet toinen huone.

Remontissa on purettu vanha pirtinuuni ja tilalle on muurattu nykyiset uunit, jokaiseen kolmeen kamariin omansa. Vanhan pirtinuunin kivet on haudattu jokipuolelle peräkamarin akkunan alle, missä ne näkyvät pienenä, ruohottuneena kumpuna.

Pihapiiriin kuuluvat myös betonitiilistä muurattu navetta, jonka yhteydessä on heinälato, karjaladoksi kutsuttu ja reslalato. Navettarakennuksen puinen yläosa, samoin kuin latopuoli on maalattu punamullalla. Punainen huopakatto on hyväkuntoinen, rakennus on valmistunut vajaa kymmenen vuotta sitten. Lähellä navettaa seisoo hirsinen aitta, jonka edessä on asuinrakennuksesta remontin yhteydessä siirretty entinen porstua ja puuliiteri, joka on rakennettu harmaista pystylaudista aitan jatkeeksi. Aitan seinustalla näkyy pinottuna kasa tiililautoja, joiden päällä navettaa varten valetut betonitiilet kuivatettiin. Tuohikattoinen savusauna on pienen pellon takana ja etäämmällä vielä riihi, lammasmökki ja työkaluvaja, jossa säilytetään hevosvetoisia niitto- ja haravakonetta. Navetan takaa lähtee pystyrimoista tehty kuja, jota pitkin lehmät ajetaan kesäisin metsälaitumelle. Kujan suussa on kesänavetta, jota ei kuitenkaan ole enää käytetty sen jälkeen, kun uusi navetta on valmistunut. Siellä on pieni kasa kellastuneita heiniä ja muutama vanha lehtikerppu.

Joen äyräällä on kaksi koirankoppia, joihin kytkettyinä haukahtelevat kaksi sekarotuista, hallavaa Lapin pystykorvaa, Turre ja Hupi. Ne ovat kaivaneet koppiensa edustat täyteen syviä kuoppia ja piilottaneet teurastuspäivänä saamansa luut myöhemmin pureskeltavaksi. Pihapiirissä kasvaa muutamia solakkarunkoisia haapoja, joiden välissä on pieni pihlaja. Asuinrakennuksen takaa, katon yli pilkottaa suuri raitapaju.

On elokuun loppu ja eletään viisikymmentäluvun paria viimeistä vuotta. Kekkonen on ensimmäistä kauttaan presidenttinä, mutta sillä ei tunnu olevan suurtakaan merkitystä täällä Koillismaan selkosilla, jossa elämä pyörii päivittäisten askareiden ympärillä.

Auringon kaari on jo laskenut keskikesän päivistä, eikä se enää lämmitä samalla tavalla kuin heinäkuussa heti juhannuksen jälkeen. Pekka kiertelee pihapiirissä itsekseen ja katselee ympärilleen.

Pihapiiriä reunustavilta pelloilta on heinät jo korjattu. Pari haasiota on odottamassa, että niistäkin kannettaisiin kuivuneet heinät sapilailla latoon. Ilmassa leijuu kuivuneen heinän, hieman imelähkö tuoksu. Etäämmällä pellolla on vielä tyhjä haasio keppeineen ja haasiolankoineen purkamatta. Nekin viedään talveksi varastoon odottamaan uutta niittokautta.

Navetan takaa, riihen vierestä, kuuluu polttomoottorin tasainen puksutus. Eetu seisoo puimakoneen syöttöpöydän edessä ja työntää tasaiseen tahtiin ohraolkia puimakoneen nieluun, jonka hammaspyörä vonkaisee liian suuren olkitupon kohdalla. Oljista irtoavat jyvät valuvat hiljakseen puimakoneen sivulle kiinnitettyyn manillasäkkiin. Eetu oli niittänyt ohrapellon viikatteella ja viljaa oli kuivatettu sen jälkeen seipäillä pari viikkoa.

Puimakone polttomoottoreineen on kyläkunnan yhteinen ja sitä siirretään talosta toiseen tarpeen mukaan.

- Näkyy tulevan meleko palijo jyvvie tänä vuonna, tuumaa Martti.

Ylitalon Martti, Eetun sisaren mies, on auttelemassa puintihommassa. Martti nostelee hangolla syöttöpöydälle ohraolkia.

- Kyllä niitä tarvitaanni pitkän talaven aikaan. Mahtaa pittää tehdä talakkunaksia, jotta voipi puuron keittää.
- Sehän se ois hyvä assie. Teillähän on tuossa Suoperässä hyvä arina uunissa, että saattaa siinä paahtaa. Se vaan, että tällä kylällä kun ei oo kellään myllyä, että sais jauhetuksi.

Pittää kulettaa Jurmun kylälle asti, ja sielläkään kun ei oo kuin kotitarvemylly, että tahtoo jäähä akanat sekkaan.

- Ne pittää laskea siivilän läpi.

Päivä alkaa kääntyä illaksi. Eetu sammuttaa polttomoottorin ja köyttää jyväsäkkien suut narulla kiinni, kantaa ne sen jälkeen navetan päädyssä olevaan reslalatoon, joka on nimetty siinä säilytettävän reslareen mukaan.

Kirsti on keittänyt puintimiehille kahvit ja laittanut kupit valmiiksi keittiön pöydälle. Sokerikoolissa on sokerisaksilla pilkottuja toppasokerin palasia ja kahvin sekaan on ripautettu suolaa, joka antaa sille hieman omituisen maun. Tapa on yleinen Koillismaalla.

Kirsti on hakenut kahverikomeroista leetapitkon ja leikannut siitä paksuja siivuja.

- Kastahan Martti nisua, kehottaa Kirsti.
- Kiitos, kiitos.
- Tuli niitä nyt jyvvie, että tullee jauhoja mistä syöttää elukoille appeen seassa ja tullee niistä talkkunaksiakin, jos halunnee tehdä. Martti jatkaa.
- No näkyyypähän, mitä tehhään, murahtaa Eetu.
- Vain on se heleppoa tuo puintihommakin nykyään, kun on nuo konneet. Minä muistan penskana ollessa Isolassakin, että isä varstalla hakkasi ohrantähkiä riihen lattialla, muistelee Martti.
- Onhan nuo nyt jonnai nuo konneetki, tuumaa Eetu.

Kahvistelun jälkeen Martti lähtee ja Kirsti ja Eetu jäävät keittiöön odottamaan navetalle lähtöä. Lehmät on lypsettävä ja ruokittava, niin kuin kaikkina muinakin päivinä. Nyt ei ole huolta ainakaan siitä, että heinät loppuisivat heti alkuunsa. Jokaisen ladon oviaukosta

näkyä heinäkasaa. Latojen oviaukot on tukittu alaosastaan laudoilla, jotta porot eivät pääse talvella heiniä syömään. Kesällä oli käyty niittämässä vielä joen takana Raappanan palstalla suoheinätkin. Sinne on kuljettu Kuivikkovaaran yli johtavaa, kapeaa polkua pitkin. Matkaa karttuu suorinta polkuakin pitkin nelisen kilometriä. Niitylle piti ottaa eväät ja juoma-astia mukaan, koska niittomatka oli koko päivän reissu. Heinät haetaan sitten talven aikaan, kunhan maa on routaantunut ja satanut lumen, jotta reki huilaisi.

- Olokiakin tuli reilusti tänä kesänä, että voipi siliputa appeeksi, toteaa Eetu Kirstille.
- Se on hyvä assie.

Navetoilta tultuaan Kirsti tiskaa vielä keittiössä astiat. Elokuun ilta on alkanut hämärtyä, vaikka hienoinen valon kajastus onkin ulkona. Pirtissä on huomattavasti hämärämpää, vaikka kolmella seinällä on kuusiruutuiset akkunat. Joen puoleisesta akkunasta näkyy, että ilma on jo viilentynyt. Joesta nousee usvaa leijumaan jokiuoman ylle ja se levittäytyy vähitellen myös rantapenkereelle, jossa perunamaa on vielä osittain vihreä.

Perunamaa on asuinrakennuksen takana alempana joen törmällä, koska siinä joesta nouseva usva suojaa perunan varsia paremmin hallalta.

- Saapi nähdä, joko ens yönä viepi loputkin varret. On sen verran selekiintynyt tuo taivas, että mahtaapi tulla meleko kylmä yö. Eetu katselee joelle päin.

Pihan puolen akkunasta taas erottuu kuinka usvaa on kertynyt myös pelto-ojien painanteisiin. Ilta on lähes tyyni. Pihassa kasvavien haapojen lehdetkään eivät liioin havise. Ilmassa on jo jonkin aikaa ollut lähestyvän syksyn merkkejä. Pihahaavoista on tipahdellut

harvakseltaan keltaiseksi värjäytyneitä lehtiä niitetylle pihanurmelle. Pääskyselä ovat kaikonneet pihapiiristä. Varikset ja harakat lentelevät ja etsivät syötävää navetan takana olevalta tunkiolta, jonne heitetään silloin tällöin jotain ruoantähteitä.

Illan hämärtyessä Turre ja Hupi ovat käpertyneet koppiensa suojaan, eivätkä näe minkään häiritsevän illan rauhaa.

Eetu käy vielä illastamassa hevosen tallissa ja huomaa palatessaan porstuaan, että kissakin on tullut maitokupille. Se säntää kuitenkin saman tien jalkojen välistä pihalle ja laukkaa navetan ladon ovesta olevasta aukosta sisään, samalla Eetu sulkee ulko-oven. Kissa on puoliksi villi narttu, joka ei antaudu kiinni, vaan pysyttelee koko ajan sopivan matkan päässä. Talvella se pakkasten aikaan hakeutuu kuitenkin navetan lämpimään odottelemaan maitoannostaan.

Eetun palatessa pirttiin ilta onkin ehtinyt jo siihen vaiheeseen, että alkaa olla maatemenon aika.

- Sikiöt, alatte mennä saihoonne siitä, komentaa hän.
- Me tuumma perästä.

Peräkamarin seinälle sytytetty leppalamppu puhalletaan sammuksiin ja pimeys laskeutuu huoneeseen.

2.

Pekka on viettänyt Suoperässä muutaman varhaislapsuutensa vuoden, mutta tilanne muuttui hänen ollessaan vielä alle nelivuotias. Kirsti oli seurannut tilannetta joitakin päiviä, kun poika oli valitellut mahakipua ja pissaaminen oli tuntunut hankalalta ja saanut kyyneleet nousemaan silmiin. Asialle ei kuitenkaan keksitty sen kummempaa selitystä, vaan sen annettiin olla. Oli menossa vuoden viimeiset päivät.

Opettajat hakivat noina vuosina maidon Suoperästä ja nyt oli uudenvuoden aatto. Sauna oli lämmitetty valoisaan aikaan iltapäivällä ja Pekkakin oli kylvetetty ja viety peräkamariin nukkumaan. Miesopettaja tuli kuitenkin hakemaan maitoa vielä iltalypsyn aikoihin.

- Iltaa, täällä se Suoperän emäntä vielä hääräilee navetalla, vaikka vuosi kohta vaihtuu! tervehti opettaja.
- Iltaa, iltaa!
- No ne ei nämä hommat kato onko pyhä vai arki.
- Tässä on nyt lypsytuoretta maitoa. Minkä verran sitä siihen astiaan tällä kertaa kaajetaan? kysyi Kirsti.
- Voisin ottaa täyteen, jos riittää, niin ei tartte huomenna käydä, kun on pyhä.
- Nythän tuota riittää, kun ovat kuitenni hyvässä lypsyssä.
- Mitä muuta sitä kuuluu näin vuoden lopussa?
- Ei tässä sen ihimeempää, mutta Pekkahan tuo on valitellut mahaansa tässä muutaman päivän. Nyt se on kyllä jo siellä

nukkumassa, mutta sen maha on jotenkin punottanu, ja on itkeskelly, että on kipiä.

- Voisko tuota käydä katsomassa?
- Voipihan tuota näyttää.

He kävelivät peräkkäin lumista polkua pitkin pihan yli sisälle ja opettaja tuli Kirstin mukana peräkamariin katsomaan Pekkaa. Hän nosti peittoa sen verran, että näki, miten maha oli jo hieman turvonnut ja iho punoitti navan kohdalta.

Hän tajusi heti, että tuo ei ollut ihan tavallista vatsakipua. Niinpä hän meni pirttiin, jossa Eetu poltteli tupakkaa.

- Eiköhän nyt olis Suoperän isäntä parasta, että alatte panna hevosta aisoihin. Minusta näyttää, että tuo poika ei aamua näe, jos ei pääse heti lääkäriin.

Tilanne oli hankala, koska oli jo ilta, mutta kun opettaja sanoi asian noin painokkaasti, Eetu alkoi katsella vaatteita päälleen. Hevonen pantiin valjaisiin ja reslareki otettiin ulos ladosta. Reen pohjalla oli jo heiniä valmiina ja Kirsti heitti niiden päälle vielä viltin. Pekka herätettiin ja käärittiin takin sisään. Jannelle sanottiin, että katsoo Jorman perään sillä aikaa, kun he ovat sairaalareissulla. Eetu lähti ajamaan hevosella Kuusamon tien varteen ja matkalla käytiin soittamassa Sulavaaralta, missä oli kylän ainoa puhelin, Jurmun kylän taksimiehelle. Pukkisen Paavo tuli Aholan kohdalle vastaan. Kuusamon maantielle on Suoperästä matkaa kuusi kilometriä. Kirsti meni Pekan kanssa taksin takapenkille ja Paavo lähti ajamaan kirkonkylälle. Eetu lähti hevosella takaisin Suoperään.

Sairaalaan päästyään hoitaja katsoi Pekan tilaa ja kutsui välittömästi lääkärin paikalle. Silloinen kunnanlääkäri oli jo ehdottamassa, että otetaan poika osastolle ja katsotaan mikä on tilanne aamulla.

Hänellä oli kuitenkin mukanaan oululainen kollega, joka myös arvioi tilannetta ja oli sitä mieltä, että parasta olisi lähteä viemään poika Oulun lääninsairaalaan. Pukkisen Paavo oli odottanut ulkona ja nyt hän oli heti valmis lähtemään pitkälle sairaskyydille Ouluun. Hoitaja pisti Pekalle kipulääkettä ja Kirsti lähti pojan kanssa matkalle. Matkaa Ouluun oli mutkaista soratietä pitkin Taivalkoskelta reilusti yli kaksisataa kilometriä.

- Kiimingissä alako pojalla jo jalat meneheen kylmäksi, muisteli Paavo sairaalareissua vielä vuosien jälkeenkin.

Oulun lääninsairaalassa Pekka otettiin heti osastolle ja diagnosoitiin umpilisäkkeen tulehdukseksi. Hänet valmisteltiin leikkausta varten ja kiidätettiin saman tien leikkaussaliin, asetettiin maski kasvojen päälle ja nukutuslääkäri tiputti siihen eetteriä, jonka vaikutuksesta Pekka vaipui uneen. Eetterin haju palautui Pekan mieleen vielä usein myöhemminkin. Tehtiin viilto umpilisäkkeen poistamiseksi. Paljastui kuitenkin heti, että umpilisäke olikin puhjennut ja aiheuttanut vakavan vatsakalvon tulehduksen. Viilto ommeltiin kiinni. Tämän jälkeen kirurgi teki uuden avauksen tehden viillon rintakehän alta alavatsaan saakka. Hoitotoimenpiteenä tehtiin vatsaontelon huuhtelu ja ommeltiin leikkausarvet kiinni. Kirstille kerrottiin tilanne ja hän päätti jäädä pariksi päiväksi Ouluun. Pukkisen Paavo lähti ajamaan autollaan takaisin Taivalkoskelle. Lääninsairaalassa vietetyn yön jälkeen Kirsti meni seuraavana päivänä vanhempiensa luo Sanginsuuhun, Oulujoelle.

- Pekka on läänillä ja ei oo varmaa jääkö henkiin, hän sai äidilleen sanotuksi itkunsa keskeltä.
- Mikä sille pojalle nyt tuli?
- No se oli monta päivää kipiä ja valitti mahaansa ja nyt on sitten leikattu, kun umpisuoli on puhennu. Ei lääkäri sanonu

RUSKA KOILLISMAASSA kuvaa valtavaa muutosta, joka tapahtui syrjäisissäkin kylissä Koillismaalla 50- ja 60-lukujen taitteessa

koneellistumisen ja sähköistymisen myötä lapsen omakohtaisesti kokemana.

Samalla se on pienen pojan kasvutarina varhaislapsuudesta murrosikään.

Tapahtumapaikkoina ovat Parviaisen kylä Taivalkoskella ja toisaalla Oulun kaupunki.

